

אבי ורמן, העולם הזה

השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן

**בניית המשפט המחוזי
כחל-אביב יפו**

חיק פשע חמור 355/89

**כפני: כבוד השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן
כבוד השופט אריה טבלסון
כבוד השופט משה חסון**

המאשימה: מדינת-ישראל

- נ ג ד -

**הנאשם: יובל בן צבי מסנר
יליד 1965**

**טענו: בשם המדינה: עורכת-הדין נאווה שילר
בשם הנאשם: עורך-הדין דרור מקריץ**

אתם המתלוננים

סידרה חדשה. "העולם הזה" מפרסם פרשיות אמיתיות, שנידונו בבית-המשפט והוכרעו. עלי-פי העדויות יוכל כל קורא לשקול ולהגיע לפסק-דין משלו. "העולם הזה" מזמין אתכם לשלוח פסק-דין מנומק, שיפורסם באחד הגליונות הקרובים.

מישפט האונס של המוסיקאי יובל מסנר הסתיים באחרונה בהרשעתו. האם ניתן להאמין למתלוננת? האם נכונה גירסת הנאשם? האם עונש של חצי שנת-מאסר בפועל, ושנה על-תנאי, הוא עונש צודק? עיינו בפרוטוקולים והיו אתם השופטים.

כתב האישום (בתמצית)

ב לילה שבין ה-9 וה-10 ביולי 1989, בדירתו בתל-אביב, בעל הנאשם שלא כדון, ובניגוד לרצונה, את המתלוננת דלית (שם בדוי, השם האמיתי נאסר לפירסום) בת 18 שנה.

הנאשם בילה ביחד עם המתלוננת במר עדן החוף המערבי בתל-אביב, וכשעת-לילה מאוחרת הציע למתלוננת להסיעה לביתו, כדי ליטול איתו דבר-מה. המתלוננת הסכימה, בהאמינה שאחרי-כך יקח אותה הביתה. בהיותם בדירה נכנסה המתלוננת לאמרי כטיה לרחוץ את ידיה, והנאשם נכנס אחריה, השליכה לאמבטיה וניסה להוריד את תחתיו ולבעול אותה. היא התנגדה, אך מאחר שהייתה עייפה, מבוהלת ורטובה, לא התנגדה כאשר הוביל אותה למיטה, הפשיט אותה בכוח, תוך שהיא מתנגדת, קשר ידיה למיטה באמצעות חבלים שהכין מראש, כדי למנוע התנגדותה, ובעל אותה בניגוד לרצונה, כאשר היא נאבקה, שורטת וזועקת לעזרה.

הוראת החיקוק לפיה נאשם הנאשם: אינוס, עבירה על-פי סעיף 345 (א) (1) לחוק העונשין תשל"ד 1977.

עדות המתלוננת

(עדויות של המתלוננת ניתנה בדל-תיים סגורות, אולם השבוע התראיינה דלית אצל הכתבת דלית קרפל בעיתון העיר ומסרה את גירסתה. הגירסה המו-

מים, והוא אמר לי שאקח בעצמי הפסקתי לבכות ושאלתי אותו על מה הוא חושב, והוא אמר לי שהוא חושב עליך אם יעמוד לו בכלל. הרגשתי כמו סמרטוט.

אחרי-כך הוא ניגש וחזר אלי פעם שנייה. הייתי כלי-כך חסרת-אונים ומבולבלת שלא הרגשתי כמעט כלום. לא התנגדתי, כי נמאס לי שינשכו אותי ויקשרו אותי ויכאיבו לי. בבוקר התעוררנו מצילצול הטלפון. ישבתי על המיטה עטופה בסדין ואמרתי שאשלח לו את התינוק בדואר. "את לא לוקחת גלולות?" שאל, "אז למה לא אמרת?" אמרתי שבמצב של אמש זה במילא לא היה משנה. הוא עשה לעצמו ארוחת-בוקר ושאל מתוך נימוס אם גם אני רוצה. סירבתי: לא היה לי תיאבון. הוא הציע לי משהו ללבוש. לא לקחתי חולצה שהיה כתוב עליה שלום עכשיו, כי חשבתי שזו צביעות שלאדם כמוהו יש חולצה כזאת. לקחתי חולצה שהיה כתוב עליה באנגלית, "נו פאק יורסרף" (ג'לך להורידך).

הגיעה ידידה שלו בשם חן, שהיא שכנה שלי, אבל מעולם לא דיברנו קודם לכן. השעה הייתה 11 בערך. ישבנו ודיברנו שעה תיים. חיכיתי, כי רציתי לשוחח איתו ולברר מדוע עשה לי את מה שעשה. הוא הביט עלי בבזבז כזה בבוקר, ואני לא ערסל של אף אחד. נשארתי עד שעה אחת, וכאשר הכנתי שלא אוכל לדבר איתו החלטתי ללכת. בדלת הוא שאל אם אני לא משאירה לו את מיספר הטלפון שלי, כתבתי, כי זה מה שהוא לקח רומיות וחמתתי "אני", כי זה מה שהוא לקח ממני ורציתי להחזיר זאת לעצמי.

למחרת צילצלתי למרכז לסיוע לנפגעות אונס, קבעתי פגישה ללכת לבית-חולים לב-

לאמבטיה, כי היה שם אור. הוא היה מאחורי הווילון של האמבטיה, והשאיר את הדלת פתוחה.

שטפתי ידיים, פתאום הוא פתח את הווילון ומשך אותי פנימה עם השימלה ועם הנעליים. לא הכנתי מה קורה, זה היה במהירות. חטפתי מכה בראש והייתה לי הרגשה שאני טובעת. הוא משך לי את התחתונים מהצר וזה כאב לי. הוא ניסה לחדור ולא נתתי. דחפתי אותו והוא הפסיק. עמרתי רטובה והיה לי קר והייתי מבולבלת ושיכורה, והוא ייבש אותי במגבת, פשט לי את השימלה, עטף אותי במגבת והשיב אותי במיטה.

מרגע שנכנסנו למיטה לא דיברנו. החלטתי להתהפך ולשכב כשהרגליים שלי ליד ראשו, חשבתי שאם לא אראה אותו הוא לא יהיה קיים. פתאום הוא נשכב עלי. התנגדתי, הצמרתי רגליים חזק ושרטתי אותו בצורה כזאת שהציפורניים שלי כמעט נעקרו. אז הוא הוציא חבל מתחת למיטה וקשר אותי. הוא חשבתי אותו, הוא נשך אותי בעצם-הבריוח וזה כאב לי גורא וצעקתי. גם הקשירה בידיים כאכה. הייתי חסרת-אונים. הדם נעצר לי בידיים. כשהייתי עסוקה בהתרת הידיים הוא חדר לתוכי. לא הטריד אותי שהוא חדר אלי, כי הכאב בפירוק-הידיים היה חזק, וחוסר האונים היה עוד יותר גרוע.

הצלחתי להתיר את הידיים והוא הפסיק.

אמרתי לו: "הסכם שאתה עושה הוא מגעיל". הוא קם מהמיטה והתהלך בחדר. התחלתי לבכות ככי היסטרי, והוא אמר: "הבנתי את הקטע שלך, תפסיקי לבכות" זה גורא פגע בי. הייתי מאור צמאה וביקשתי ממנו כוס

באת כאן היא מתוך הסיכומים במישפט והראיון, ככל שהוא תואם את העדות בבית-המשפט. דלית היא בת-טובים, מצמון תל-אביב.)

ב אתי לחוף המערבי בערך בחצות עם ידיד, וחייכתי שם לחברה. שתיתי סני נריה ויין לבן, וראיתי בחור קצוץ-שיער, שישב לא רחוק, והסתכל עלי כל הזמן. הידיד שלי אמר שהוא מוזמן למסיבה ביופ ונסע. הלכתי לרקוד, וכאשר חזרתי ראיתי שה בחור התקרב עוד יותר. שאלתי אם יש לו מכונית, והוא אמר שכן. הוא הזמין עכורי וורקה, ושתיתי. ביקשתי ממנו לקחת אותי למסיבה, והוא הסכים. חיפשתי את החברה שלי, ולא מצאתי אותה. החלטתי לנסוע איתו, כי הוא נראה לי בחור טוב, קצת יורם. הוא רזה ולא גבוה ולא נראה מאיים.

הוא אמר לי שיש לו משהו לסדר בבית שלו לפני יפו. הגענו אליו, הרחוב נראה ריק וחשוך, ולא היה טעם שאחכה לו במכונית. עליתי איתו לדירה. על הדלת היה שלט ועליו היה כתוב שמו, יובל מסנר. רק אז הבנתי מי מי הוא, למרות שהייתי בהופעה של להקת מאטו, אבל שם הוא היה בשיער ארוך.

בדירה היה ספר-שיירים של ענת צחור, והוא שם קטטה שבה היא קוראת משיירה והוא מנגן ברקע. חשבתי לעצמי שהשיירים שלה לא מספיק טובים, וביקשתי ממנו שיר ירד את הקטטה. הוא הביא לי עוד יין לבן.

ישבתי ליד השולחן וציריתי, והוא הלך להתקלח. הידיים שלי התלכלכו מדיו, ורציתי לרחוץ אותן. הלכתי באופן טבעי